

Gennembrud i 1825, vilde de igennem en langsom Udvikling atter kunne naa til at lukke sig og danne en Klitrække, som endog holdt Stormfloder ude — altsaa til samme Tilstand som før 1825.“ Og han nævner saa, hvordan Forholdene have været tidligere, ogsaa før 1825, men senere hen i samme Kommissionsbetænkning Side 229 skriver han: „Direkte at foretage en Lukning af Thyborøn Kanal ligger udenfor det økonomisk overkommelige, snarest endog udenfor det praktisk mulige. Det er sandsynligt, at Kanalen vilde lukke sig, dersom man lod Høfderne forfalde, om end Resterne af dem vilde virke saa meget, at Lukningen først vilde ske om mange Aar. Derimod vilde en Af-dæmning af Oddeund, som neppe er praktisk umulig men sikkert ret dyr at iværksætte, sikkert ret hurtigt fremkalde en Lukning af Kanalen, navnlig hvis man benyttede. Skibsfartsslusen ved Oddeund tillige til Regulering af Nissum Brednings Vandspejl saaledes, at der ikke, naar Lukningen var nær, kunde samle sig Vand fra Oplandet, der kunde gennembryde Strandbarren og skylle Løbet ud. Men ogsaa uden saadan Regulering af Vandstanden vilde Kanalen sikkert lukke sig.“

Dette er, forekommer det mig, et Par Udtalelser, der ere ubetinget i Modstrid til hinanden. Først gør han gældende, at hvis man havde overladt Tangen til sig selv, vilde Kanalen have lukket sig, hvad der sikkert heller ikke er Tvivl om. Jeg har ogsaa tidligere gjort opmærksom paa her i Rigsdagen, at dersom man ikke med saa store Omkostninger fra Statens Side havde holdt Thyborønkanalen aaben, vilde Kanalen have været lukket, og det indrømmer Ingeniør Poulsen her. Han indrømmer tillige, at dersom vi lukkede Oddeund, vilde det blive umuligt at holde Kanalen aaben. Nu er Forholdet det, at Vandføringsprofilen i Thyborøn-Kanalen i de senere Aar er aftaget betydeligt, den er indskrænket fra 52,000 Kv. Fod til 32,000 Kv. Fod. Det er en betydelig Indskrænkning. Men naar den er foregaaet, er det ikke, fordi man fra Statens Side har villet have en saadan Indskrænkning, men fordi det ikke har været muligt at holde Kanalen oppe paa den tidligere Størrelse,

Nu mene vi Landmænd langs Limfjorden's Kyst, at det vilde være rigtigst at foretage en Lukning af Fjorden mod Vest, thi de Ofre, Staten har bragt for at opretholde den Tilstand, som volder Landmændene langs Kysten de betydelige Ulemper, ere saa store, at vi ikke burde vige tilbage

derfra. Vi have — ganske vist i et Tidsrum af 30 Aar — ofret omtrent 13 Mill. Kr. til Udløbets Sikring, og vi ofre f. Eks. i Aar, hvilket fremgaar af Trafikministeriets Budget paa sidste Finanslov, til Sandpumperne 100,000 Kr., til Beskyttelsesarbejder 170,000 Kr. og paa Trafikministeriets Budget „overordentlig“ 96,000 Kr. til Istandsættelse af de Diger, der ere ramponerede ved Stormfloden i November, altsaa i alt 366,000 Kr. til Vedligeholdelse af disse Arbejder paa Jyllands Vestkyst, og det er tilnærmelsesvis de samme Beløb, som vi have ofret i en lang Aarrække, nemlig 300,000—400,000 Kroner aarlig alene til dette Formaal. Landmændene have betydelige Ulemper af den stadige Forbindelse med Vesterhavet, og der foregaar en ikke ringe Ødelæggelse langs Limfjorden derved. Det er nok sandsynligt, at det vil volde en Del Afbræk paa Fiskeriet, hvis vi lukke mod Vest, Østersfiskeriet vil sandsynligvis høre op, men det har ikke givet Staten megen Indtægt, naar undtages de sidste Aar. Om Rødspættefiskeriet er det vanskeligt at sige, hvordan det vil gaa med det, men se vi hen til de Fiskerier, som have eksisteret i Limfjorden, inden vi fik Gennembrud i 1825, er jeg tilbøjelig til at tro, at de Fiskerier, omsatte til Nutidens Priser, vilde give en lignende Sum som den, der nu fiskes for i Limfjorden, men det er vanskeligt at levere Bevis derfor.

Men efter at Kommissionen altsaa, som jeg har nævnt, har fraraadet at lukke Limfjorden mod Vest, vil man forstaa, at vi paa Grund af de Ulemper, vi have været udsatte for i mange Aar, have arbejdet paa — det skete selvfølgelig ogsaa, før vi fik den sidste Kommission nedsat — at faa Foranstaltninger truffet til Forebyggelse af disse Ødelæggelser ved Saltvandsflod. Lidsejere have med stor Bekostning opført betydelige Diger til Beskyttelse af deres Ejendomme, navnlig Agerjorden, ikke alene ved Øland, men ogsaa ved Gjøll, ved Aggersborg og flere Steder. I 1884 have vi opført Digeanlæg mellem Brovst og Øland, og det var da en Forudsætning, at vi, efter at vi havde gjort dette, skulde have gennemført den Plan, der her ligger paa Rigsdagens Bord som et Lovforslag, for at faa et sammenhængende og fuldstændigt Hele. Ved Digets Opførelse mellem Brovst og Øland stoppede vi for Strømmen Vest fra og Norden om Øland, men for enhver, der kender Forholdene derovre, vil det være indlysende, at vi hidføre ikke en Ordning, der har synderlig Værdi, ved at opføre et Dige fra Brovst til Øland, thi selv om